

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudců JUDr. Marcely Rouskové a JUDr. Hany Pipkové v právní věci žalobce: **Y. Ch.**, st. přísl. Ukrajina, zast. JUDr. MgA. Michalem Šalomounem, advokátem, se sídlem Třebíč, Bráfova tř. 52, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, Komise pro rozhodování ve věcech cizinců, se sídlem Praha 4, nám. Hrdinů 1634/3, v řízení o žalobě proti rozhodnutí ministra vnitra ze dne 13.9.2010, č.j.: MV-61709-3/VS-2010

t a k t o :

- I. Rozhodnutí ministra vnitra ze dne 13.9.2010, č.j.: MV-61709-3/VS-2010 se z r u š u j e a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 7.808,- Kč a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce JUDr. MgA. Michala Šalomouna, advokáta.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí ministra vnitra, kterým byl zamítnut jeho rozklad proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 30.4.2010, č.j. OAM-3300-7/MC-2010, jímž bylo podle § 77 odst. 2 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb. rozhodnuto o zrušení povolení k trvalému pobytu žalobce a jímž byla zároveň podle § 77 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb. stanovena lhůta k vycestování z území v délce 30 dnů od právní moci rozhodnutí.

V odůvodnění ministr vnitra zrekapituloval průběh správního řízení a mimo jiné uvedl, že v průběhu správního řízení bylo zjištěno, že cizinec byl trestním příkazem Okresního soudu Třebíč ze dne 22.10.2009 č.j.: 1T 53/2009 odsouzen pro spáchání trestného činu maření výkonu úředního rozhodnutí dle § 170 odst. 1 písm. c) zákona č. 140/1961 Sb. a pro spáchání trestného činu řízení motorového vozidla bez řidičského oprávnění dle § 180d trestního zákona. Z výpisu karty řidiče je zřejmé, že cizinci byl dne 19.8.2009 rozhodnutím Městského úřadu Třebíč, č.j.: OSČ-PŘ-165/2009-5 vysloven zákaz řízení motorových vozidel na dobu 12 měsíců. Na základě uvedených skutečností správní orgán shledal, že cizinec se opakovaně dopustil závažného narušení veřejného pořádku a naplnil tak podmínku uvedenou v § 77 odst. 2 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb.

Ministr vnitra pak dále reagoval na námitky žalobce uvedené v jeho rozkladu proti prvoinstančnímu rozhodnutí. Uvedl, že žalobcem namítaná absence skutečností, na jejímž základě bylo řízení zahájeno, není zákonnou náležitostí oznámení o zahájení řízení. Předmětem v dané věci se pak podle ministra rozumí řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu a tato informace je součástí oznámení o zahájení správního řízení. V oznámení je pak rovněž uvedeno, dle jakého konkrétního ustanovení zákona č. 326/1999 Sb. se povolení k trvalému pobytu ruší.

Ministr vnitra z trestního příkazu a z výpisu karty řidiče měl za prokázané, že se žalobce opakovaně dopustil závažného narušení veřejného pořádku a svým jednáním naplnil podmínku uvedenou v § 77 odst. 2 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb. pro zrušení povolení k trvalému pobytu na území České republiky. Žalobce byl odsouzen pro spáchání dvou trestných činů, kterých se navíc dopustil pouhý měsíc a deset dnů od uděleného zákazu činnosti, který ignoroval. Skutečnost, že dle současné právní úpravy řízení motorového vozidla není trestným činem, ale přestupkem, nic nemění na tom podle ministra vnitra, že správní orgán při posuzování závažného narušení veřejného pořádku musí vycházet z pravomocného rozhodnutí soudu. Jelikož v případě žalobce, kdy se tento opakovaně dopustil trestného činu, za což byl opakovaně odsouzen, bezpochyby došlo k porušení veřejného pořádku a to způsobem, který podle ministra vnitra rozhodně lze považovat za závažný. Ve veřejném zájmu podle ministra vnitra rozhodně není, aby na území České republiky pobýval cizinec, který byl opakovaně odsouzen pro spáchání úmyslného trestného činu.

Žalobce v žalobě předně namítal, že v uvedené věci nebylo možné vydat rozhodnutí, neboť řízení nebylo řádně zahájeno, na což byl správní orgán I. stupně, jakož i žalovaný žalobcem upozorňován. Podle žalobce z předmětu řízení musí být především patrné, jaké jednání žalobce po skutkové stránce považuje správní orgán za tak závažné, aby to odůvodňovalo zrušení jeho trvalého pobytu. Pokud to správní orgán neudělá, pak může v průběhu řízení prakticky kdykoli tyto důvody pro zrušení trvalého pobytu měnit, což je zcela proti právní jistotě žalobce, který může být vlastně do nekonečna vystaven trvání správního řízení v podstatě do té doby, než správní orgán zajistí dostatečné podklady a důkazy pro to, aby to odůvodňovalo zrušení trvalého pobytu žalobce.

Podle žalobce dalším problémem v rozhodovací činnosti žalovaného je formální a formalistický přístup k právu, který vede k tomu, že rozhodnutí žalovaného je nesprávné a rovněž i nedostatečně odůvodněné, neboť se žalobce nevypořádal se všemi námitkami žalobce, které v průběhu správního řízení vznesl. Rovněž nebylo rozhodnuto o jeho návrhu na přerušení řízení.

Žalobce současně upozornil na to, že správní orgán opírá své rozhodnutí o to, že se účastník opakovaně dopustil závažného narušení veřejného pořádku. To spatřuje mimo jiné v tom, že byl odsouzen trestním příkazem za spáchání dvou trestných činů. Správní orgán však podle žalobce již neuvádí tu okolnost, že se tak stalo za 1 skutek a kdy odsouzení za §

180d tr. zák. představuje jednání, které již není trestné. Uvedený trestní příkaz je pak podle žalobce polemický, když dle § 180d tr.z. lze uznat vinnou pouze osobu, která nikdy řidičské oprávnění neměla, což nebyl případ žalobce. Podle žalobce pak šlo o jeho přístup k trestu, jež mu uděloval soud, který přestože při udělování trestu pochybil, žalobce trest přijal, což svědčí o uvědomění si a přijetí odpovědnosti za spáchaný skutek. Správní orgán podle žalobce vše hodnotí ryze formálně a nikoli materiálně a nevyhodnocuje závažnost spáchaných skutků a společenskou nebezpečnost.

Žalobce má za to, že výklad právní normy o zrušení trvalého pobytu žalovaným je chybný. Dle jeho názoru je třeba materiálně vyhodnotit skutky, které žalobce spáchal a odpovědět dle zásady poměřování na klíčovou otázku, zda jsou skutky spáchané žalobcem natolik závažné, aby bylo třeba rušit povolení k trvalému pobytu. Žalovaný však žádné takové komplexní hodnocení neudělal, a pokud se o nějaký náznak hodnocení pokusil, pak při něm vycházel ze svých domněnek, které nemají oporu ve spise.

Žalobce zdůraznil, že nebyl opakovaně odsouzen pro spáchání úmyslného trestného činu, ale pouze jednou. Měl tedy za to, že rozhodnutí nemůže být v souladu s právem, neboť vychází ze skutkového stavu, který nemá oporu ve skutečnosti ani ve spisovém materiálu.

Ve vyjádření k žalobě žalovaný popřel oprávněnost podané žaloby. Odkázal na obsah správního spisu a vydaná rozhodnutí. Navrhl žalobu zamítnout.

V replice žalobce uvedl, že jeho žaloba je i přes vyjádření žalovaného důvodná, a proto setrval na svých stanoviscích.

Ve správním spise se nacházejí pro danou věc tyto podstatné dokumenty a to oznámení o zahájení správního řízení správního orgánu I. stupně ze dne 25.2.2010, č.j.: OAM-3300-1/MC-2010, rozhodnutí Městského úřadu v Třebíči ze dne 20.7.2009, č.j. OSČ-PŘ-165/2009-5, trestní příkaz Okresního soudu v Třebíči ze dne 15.10.2009 sp.zn. 1 T 53/2009, výpis z evidenční karty řidiče, výpis z evidence cizinců, vyjádření účastníka řízení před vydáním rozhodnutí ze dne 15.3.2010, rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 30.4.2010, č.j. OAM-3300-7/MC-2010, jímž bylo žalobci zrušeno povolení k trvalému pobytu dle ust. § 77 odst. 2 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb. a stanovena lhůta k vycestování, rozklad žalobce ze dne 17.5.2010, žalobou napadené rozhodnutí ministra vnitra ze dne 13.9.2010, č.j.: MV-61709-3/VS-2010.

Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“), při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.) a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Soud posoudil věc takto:

Žalobce předně namítal, že v uvedené věci nebylo možné vydat rozhodnutí, neboť řízení nebylo řádně zahájeno, na což byly oba správní orgány žalobcem upozorňovány.

Podle § 46 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb. řízení z moci úřední je zahájeno dnem, kdy správní orgán oznámil zahájení řízení účastníkovi uvedenému v § 27 odst. 1 doručením oznámení nebo ústním prohlášením, a není-li správnímu orgánu tento účastník znám, pak

kterémukoliv jinému účastníkovi. Oznámení musí obsahovat označení správního orgánu, předmět řízení, jméno, příjmení, funkci nebo služební číslo a podpis oprávněné úřední osoby.

Žalobci bylo správním orgánem I. stupně zasláno oznámení o zahájení správního řízení, kde bylo pouze uvedeno, že se se žalobcem zahajuje podle § 46 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb. správní řízení ve věci řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu podle § 77 odst. 2 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb. Dále následovalo už jen poučení.

Podle § 77 odst. 2 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb. ministerstvo platnost povolení k trvalému pobytu dále zruší, jestliže cizinec opakovaně závažným způsobem naruší veřejný pořádek nebo práva a svobody druhých anebo je důvodné nebezpečí, že by mohl ohrozit bezpečnost státu.

Správní orgán pouze stroze odkázal na příslušné ustanovení zákona /§ 77 odst. 2 písm. a) č. 326/1999 Sb./, nicméně podle tohoto ustanovení platnost povolení k trvalému pobytu zruší buď, jestliže cizinec opakovaně závažným způsobem naruší veřejný pořádek nebo práva a svobody druhých anebo je důvodné nebezpečí, že by mohl ohrozit bezpečnost státu. Je tedy na správním orgánu, aby specifikoval důvod, pro který zahájil se žalobcem správní řízení a tudíž, aby byl uveden zcela konkrétně předmět řízení, které je se žalobcem zahájeno, tedy co tvoří skutkový stav, který má být v řízení podroben bližšímu zkoumání (např. konkrétní jednání či opomenutí), aby žalobce věděl, o čem bude v zahajovaném řízení jednáno. To se však v případě žalobce nestalo. Soud tudíž shledal námitku žalobce důvodnou.

Dále pak jde v dané věci o posouzení, zda žalobce opakovaně a závažným způsobem narušil veřejný pořádek, a zda byl proto důvod pro zrušení povolení k trvalému pobytu na území České republiky.

Správní orgány obou stupňů ve svých rozhodnutích uvedly, že v průběhu správního řízení bylo zjištěno, že cizinec byl trestním příkazem Okresního soudu Třebíč ze dne 22.10.2009, č.j. : 1 T 53/2009 odsouzen pro spáchání trestného činu maření výkonu úředního rozhodnutí dle § 170 odst. 1 písm. c) zákona č. 140/1961 Sb. a pro spáchání trestného činu řízení motorového vozidla bez řidičského oprávnění dle § 180d zákona č. 140/1961 Sb. a že z výpisu karty řidiče je zřejmé, že cizinci byl dne 19.8.2009 rozhodnutím Městského úřadu Třebíč, č.j. OSČ-PR-165/2009-5 vysloven zákaz řízení motorových vozidel na dobu 12 měsíců. Podle správních orgánů na základě uvedených skutečností lze mít za prokázané, že se žalobce opakovaně dopustil závažného narušení veřejného pořádku a svým jednáním naplnil podmínku uvedenou v § 77 odst. 2 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb. pro zrušení povolení k trvalému pobytu na území České republiky. Žalobce byl odsouzen pro spáchání 2 trestných činů, kterých se navíc dopustil 1 měsíc a 10 dnů od uděleného zákazu činnosti, který ignoroval. Správní orgán I. stupně se pak zabýval vysvětlením pojmu závažné porušení veřejného pořádku a dospěl k závěru, že pokud cizinec svým protiprávním jednáním spáchal čin, který vedl k pravomocnému odsouzení, lze toto jednání charakterizovat jako závažné narušení veřejného pořádku, navíc byl podle správního orgánu cizinec odsouzen pro spáchání 2 trestných činů. Rovněž tak rozhodnutí o vyslovení zákazu činnosti a dosažení hranice 12 trestných bodů považuje správní orgán za závažné narušení veřejného pořádku, a proto měl správní orgán za to, že se účastník řízení dopustil opakovaného závažného narušení veřejného pořádku. Podle ministra vnitra žalobce spáchal trestný čin a byl za to odsouzen, navíc se dopustil trestného činu maření výkonu úředního rozhodnutí dle § 171 odst. 1 písm. c) zákona č. 140/1961 Sb. Ministr vnitra připomněl, že žalobci byl rozhodnutím Městského úřadu Třebíč odebrán řidičský průkaz, přičemž dle tohoto rozhodnutí cizinec nepřizpůsobil rychlost jízdy dopravně technickému stavu komunikace a havaroval. K definici pojmu závažného narušení

veřejného pořádku ministr vnitra odkázal na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 21.10.2006, sp.zn. 11 Ca 51/2006.

Z trestního příkazu ze dne 15.10.2009 č.j.: 1 T 53/2009 vydaného samosoudcem Okresního soudu v Třebíči je zřejmé, že žalobce, ač pozbyl řidičského oprávnění (rozhodnutí Městského úřadu v Třebíči ze dne 20.7.2009 č.j. OSČ-PŘ-165/2009-5), dne 29.9.2009 v 11.00 hod. řídil v kat. obce Stráž, okr. Třebíč, ve směru od obce Výčepy osobní motorové vozidlo tov. zn. VW Golf, černé barvy, RZ X, přičemž byl stavěn a kontrolován hlídkou Policie ČR, Oblastního ředitelství služby cizinecké policie Brno, Inspektorát cizinecké policie Znojmo, tedy 1) mařil výkon rozhodnutí jiného státního orgánu tím, že vykonával činnost, která mu byla zakázána, 2) řídil motorové vozidlo, ačkoli není držitelem příslušného řidičského oprávnění podle zvláštního zákona. Tím pak spáchal ad 1) - trestný čin maření výkonu úředního rozhodnutí podle § 171 odst. 1 písm. c) tr. zákona a ad 2) – trestný čin řízení motorového vozidla bez řidičského oprávnění podle § 180d tr. zákona. Z trestního příkazu je tedy zřejmé, že se týká pouze jednoho jednání žalobce. Z ve správním spise založeného výpisu karty řidiče je zřejmé, že žalobci byl vysloven zákaz řízení motorových vozidel po dobu od 19.8.2009 do 29.9.2010, aktuální stav bodového hodnocení je 12 bodů, žalobce má záznam v přestupcích. Žalobce se dle názoru soudu dopustil narušení veřejného pořádku závažným způsobem, otázkou zůstává, zda opakovaně. Soud přisvědčil žalobci, že z obou správních rozhodnutí není zcela zřejmé proč má správní orgán zákaz řízení motorových vozidel za závažné porušení veřejného pořádku. Správní orgán I. stupně sice uvedl, že odsouzení předcházelo rozhodnutí Městského úřadu Třebíč o zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel z důvodu spáchání přestupků dle § 22 odst. 1 písm. d), i) a l) zákona č. 200/1990 Sb., ale nijak blíže se jednotlivými přestupky dále nezabýval. Konstatování ministra vnitra ministr vnitra v odůvodnění jeho rozhodnutí, že ve veřejném zájmu rozhodně není, aby na území České republiky pobýval cizinec, který byl opakovaně odsouzen pro spáchání úmyslného trestného činu, rovněž nepřináší v předmětné věci srozumitelnost. Městský soud v Praze má za to, že rozhodnutí správních orgánů trpí jednak částečně nesrozumitelností a částečně postrádají zdůvodnění, proč považuje správní orgán jednotlivé přestupky za závažný způsob narušení veřejného pořádku.

Vzhledem ke shora uvedenému rozhodl soud tak, že žalobou napadené rozhodnutí dle § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s. a to jak pro nesrozumitelnost, tak pro nedostatek důvodů zrušil a dle § 78 odst. 4 s.ř.s. věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. V dalším řízení je správní orgán vázán právním názorem vysloveným soudem v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).

O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s.ř.s. Žalobce měl ve věci plný úspěch, proto mu přísluší právo na náhradu účelně vynaložených nákladů řízení. Náklady řízení představuje zaplacený soudní poplatek ve výši 2.000,- Kč a náklady zastoupení žalobce advokátem ve výši 5.808,- Kč, což tvoří 2 úkony právní služby po 2.100,- dle § 7, § 9 odst. 3 písm. f), § 11 odst. 1 písm. a), d) vyhlášky č. 177/1996 Sb. a 2 režijní paušály po 300,- Kč dle § 13 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb., vč. částky odpovídající dani z přidané hodnoty, kterou je advokát povinen z odměny za zastupování a z náhrad odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 57 odst. 2 s.ř.s.) ve výši 1.008,- Kč. Náklady řízení tedy činí celkem 7.808,- Kč, jak je ve výroku rozsudku uvedeno.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 30. ledna 2015

JUDr. Slavomír Novák v.r.
předseda senátu

za správnost vyhotovení:
Simona Štěpinová